

Mfv.II.10.310/2014/6.szám

A Kúria a Mayer és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Mayer Erika ügyvéd) által képviselt felperesnek alperes ellen kormányzati szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 17.M.4628/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.637.341/2013/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. november 19-én megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 51.Mf.637.341/2013/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes 2010. április 20-ától állt határozatlan időtartamú közszolgálati jogviszonyban az alperesnél vezető főtanácsos munkakörben. A kormányzati létszámcsökkentésről szóló 1004/2012.(I.11.) Korm. határozat 1. pontja szerint a Kormány a mellékletben felsorolt költségvetési szerveknél az ott meghatározott mértékű létszámcsökkentés végrehajtását rendelte el, és a határidőt a felmentések kezdő napja tekintetében legkésőbb 2012. január 18-ában állapította meg.

Az alperes a 2012. január 18-án kelt és a felperes számára 2012. január 23-án kézbesített felmentésével 2012. január 24-én kezdődő felmentési idővel 2012. március 24-ei hatállyal megszüntette a felperes jogviszonyát. Indokolása szerint a felmentésre a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (Ktjv.) 8. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a kormányzati létszámcsökkentésről szóló 1004/2012.(I.11.) Korm. határozatban (Kormányhatározat) elrendelt, az alperest is érintő

létszámcsökkentés végrehajtása miatt került sor, aminek következtében a felperes további foglalkoztatására nem volt lehetőség.

A felperes az intézkedést sérelmezve keresetet nyújtott be a közigazgatási és munkaügyi bíróságon arra hivatkozva, hogy a Kormányhatározat szerint a kormányzati létszámcsökkentést 2012. január 18-áig végre kellett hajtani, így 2012. január 24-ével történt felmentése jogellenes. Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a felmentés indokául nemcsak a Kormányhatározatot, hanem a Ktjv. vonatkozó rendelkezését is megjelölte.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.M.4628/2012/5. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes kormányzati szolgálati jogviszonyát, a felperes kormányzati szolgálati jogviszonya megszüntetéséről szóló jognyilatkozat szerinti időpontban, 2012. március 24-én megszűnt. Kötelezte az alperest, hogy 3.759.204 forint átalánykártérítést és 187.960 forint perköltséget fizessen meg a felperesnek.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felmentésben hivatkozott végrehajtandó Kormányhatározat a felmentések kezdő napját legkésőbb 2012. január 18-ában határozta meg, ezért ezzel a nappal a felperes felmentési idejének már meg kellett volna kezdődnie. Mivel ettől a rendelkezéstől a jogszabály nem engedett eltérést, így a Kormányhatározatban elrendelt létszámcsökkentéssel indokolt felmentés csak akkor tekinthető jogszerűnek, ha a felmentés kezdő időpontja megfelel az abban foglaltaknak. Erre figyelemmel az attól eltérő, későbbi időponttal kezdődő felmentés már nem tartozott a Kormányhatározattal elrendelt kormányzati létszámcsökkentés körébe, így a felmentés indoka nem valós.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 51.Mf.637.341/2013/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a felperes keresetét elutasította és 180.000 forint együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperest.

Indokolásában kifejtette, hogy tévesen minősítette az elsőfokú bíróság jogszabálynak a hivatkozott Kormányhatározatot, mivel az a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (Jt.) VI. fejezet 23. § (1) bekezdés b) pontja rendelkezése szerint nem jogszabály, hanem a közjogi szervezetszabályozó eszközök körébe tartozó normatív határozat. A felmentési időről a Ktjv. 9. §-a rendelkezik, annak időtartama két hónap, amely a felmentési okiratban megjelölt napon kezdődik, és legalább felére mentesíteni kell a kormánytisztviselőt a munkavégzési kötelezettség alól. Az alperes a Ktjv. 8. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően hozta meg felmentő

intézkedését, és az annak alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezést is megjelölte. Ezen indokot maga a felperes sem vitatta. A másodfokú bíróság megállapítása szerint az elsőfokú bíróság tévesen azonosította a Ktjv. felmentési időre vonatkozó törvényi rendelkezését a felmentések végrehajtása tekintetében a felsorolt közigazgatási szervek vezetői számára meghatározott kezdő időponttal. A Kormányhatározat végrehajtására vonatkozó rendelkezések címzettjei az érintett költségvetési szervek vezetői voltak, a határidő pedig számukra azt jelentette, hogy a felmentésekre vonatkozó döntéseket legkésőbb, a Kormányhatározatban megjelölt időpontig kellett meghozniuk. A felmentési időről, illetőleg annak kezdőnapjáról azonban nem a Kormányhatározat, hanem a Ktjv. 9. § (1) és (2) bekezdései tartalmaztak rendelkezést. Az alperes a Kormányhatározatba foglalt végrehajtási rendelkezés szerint járt el, az intézkedése nem ütközött jogszabályi rendelkezésbe.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria a másodfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú ítéletet hatályában tartsa fenn.

Álláspontja szerint súlyos eljárási szabálysértés történt az ügyben, és a másodfokon eljáró bíróság megsértette a Pp. 218. § (2) bekezdésében foglaltakat, mivel határozata rendelkező részét a kihirdetést megelőzően nem foglalta írásba, így nem lehetett megállapítani, hogy a kihirdetett és utóbb írásba foglalt és a feleknek kézbesített ítélet tartalma azonos-e. Kifejtette, hogy a Jt. másodfokú bíróság által is idézett rendelkezése szerint a normatív határozat a kibocsátó szervezetére kötelező normatív szabályozásnak minősül. Ennek megfelelően a címzettnek a Kormányhatározatban foglaltak szerint kell eljárnia, és amennyiben a kötelezettségét megszegi, és a kötelezettségszegésnek valamely állampolgárra közvetlen kihatása van, úgy az érintett állampolgár erre jogokat alapíthat. A felmentési okiratban hivatkozott Kormányhatározat a mellékletében felsorolt költségvetési szerveknél az ott meghatározott mértékű létszámcsökkentés végrehajtását rendelte el, és az ennek végrehajtására megszabott határidőről úgy rendelkezett, hogy: „A felmentések kezdőnapja: legkésőbb 2012. január 18.”

Álláspontja szerint ez kizárólag úgy értelmezhető, hogy a végrehajtással érintett konkrét jogviszonyokra kell a 2013. január 18-i határidőnek (helyesen 2012. január 18-i határidőnek) mint kezdőnapnak vonatkoznia. Álláspontja szerint ezt támasztja alá a Kormányhatározat 2. pontja is, miszerint az érintett minisztereknek 2012. február 29-ig kell a közigazgatási és igazságügyi miniszttert a már végrehajtott létszámleépítésekről, létszámcsökkentésekről tájékoztatni. Amennyiben a felmentések később is elkezdődhettek volna, úgy e határidő tarthatatlan lett volna. Megállapítása

szerint a Ktjv. 8. § (1) bekezdés a) pontja keret jogszabályi rendelkezés, amelynek tartalmát a hivatkozott Kormányhatározat állapította meg, amelyet a másodfokú bíróság jogsértő módon alkalmazott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogszabályoknak megfelelő másodfokú határozat hatályában történő fenntartását kérte.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

Kellő alap nélkül állította a felperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a másodfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértést követett el, amikor a Pp. 218. § (2) bekezdése ellenére határozata rendelkező részét annak kihirdetése előtt nem foglalta írásba, így nem lehetett megállapítani, hogy a kihirdetett és utóbb írásba foglalt és feleknek kézbesített ítélet tartalma megegyezik-e azzal. Ezzel ellentétben megállapítható, hogy a másodfokú bíróság ítéletének rendelkező részét annak kihirdetése előtt írásba foglalta, az azonban ismeretlen okból a teljes ítélet írásba foglalásakor nem volt fellelhető az iratok között, ezért került sor az adott irat rekonstruálására a Pp. 119. §/A. § alapján. E tény az adott határozat meghozatalában részt vevő tanács tagjai aláírásukkal igazolták.

Helytállón állította a felperes felülvizsgálati kérelmében azt, hogy a Jt. VI. fejezet 23. § (1) bekezdése normatív határozatnak minősíti a Kormány és más testületi központi államigazgatási szerv szervezetét és működését, tevékenységét, valamint cselekvési programját. Ennek megfelelően a normatív határozat a kibocsátó szervezetére kötelező normatív szabályozásnak minősül, és az érintett közigazgatási szervnek a Kormányhatározatban foglaltak szerint kell eljárnia. Megállapítható, hogy a felperes felmentésére a Ktjv. 8. § (1) bekezdése alapján került sor, és ennek alapjául a felmentésben is megjelölt 1004/2012.(I.11.) Korm. határozat szolgált. E Kormányhatározat az abban felsorolt költségvetési szervek vonatkozásában tartalmazott kötelező rendelkezést a létszámleépítés tekintetében.

Helytállón állapította meg a másodfokú bíróság határozatában, hogy a Kormányhatározat végrehajtására vonatkozó rendelkezések címzettjei az érintett költségvetési szervek vezetői voltak, és az abban megjelölt határidő is számukra jelentett kötelezettséget. Az érintett költségvetési szervek vezetőinek a Kormányhatározatban foglaltaknak megfelelően legkésőbb 2012. január 18-áig kellett meghozniuk a döntést a felmentések vonatkozásában. Az alperes ennek megfelelően a jogszabályban rögzített határidőn belül hozta meg felmentő intézkedését. Helytállón állapította meg a másodfokú bíróság azt is, hogy a felmentési időről, annak kezdő illetve

befejező napjáról nem a Kormányhatározat, hanem a Ktjv. 9. § (1) és (2) bekezdése alapján kellett rendelkeznie a munkáltatónak. Az alperes intézkedése ennek is megfelelt, és a törvényi előírásnak megfelelően közölte azt, hogy a felmentés kézbesítését követő napon kezdődött meg a felperes felmentési ideje.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárással kapcsolatban igazolt költsége nem merült fel, így annak viseléséről a Kúriának a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján nem kellett rendelkezni.

A felülvizsgálati eljárási illetéket a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. november 19.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bírószági tisztviselő